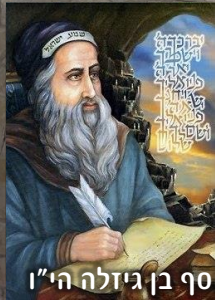

אור הזוהר

גליון מס' 640 | פסח התשפ"ד
מאמרים נבחרים מאירי עיניים ומחממי לב מהזוהר הקדוש

הגליון מוקדש להצלחה בכל העניינים לענת חנה בת רחל הי"ו, ולהבדיל - לרפוא"ש לאליהו בן רחל הי"ו ויוסף בן גיזלה הי"ו

פתח אליהו ואמר **"וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ כְּזֶהֶר הַקָּרְקִיעַ"**. בזה החיבור שרך, שהוא **"ספר הזוהר"**, מזיו של עולם הבינה שהיא תשובה. לאֵלו לא נצרך נסיון. ובעבור שעתידיים ישראל לטעום מעץ החיים, שהוא זה **"ספר הזוהר"**, יצאו עימו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בהם **"ה' בְּרֵד יִנְחֵנוּ, וְאִיוֹ עִמּוֹ אֵל נִכְר"**! (הקדמת תיקוני הזוהר)

הקב"ה נפרע מכל ממוני מצרים לפי הסדר

פתח רבי חייא ואמר, **"אמר אל אהרן, קח מטף ונטה ידך על מימי מצרים"**. מה הטעם אהרן ולא משה? אלא, אמר הקב"ה, אהרן - המים עומדים במקומו (כהן כנגד מדרגת החסד), והשמאל רוצה להשפיע מים משם (לקבל השפעת החסד, למתק את הדינים בהם). אהרן, שבא מאותו צד יעורר אותו (את החסד), וכשמאל לוקח אותם (לא מקבל אלא לוקח, בדיון), הם חוזרים להיות דם.

בוא ראה, את התחתון שבכל הדרגות הוא היכה בתחילה. אמר רבי שמעון, מהתחתון מתחיל הקב"ה, וידו מכה בכל אצבע ואצבע, וכשמגיע לדרגה העליונה שבכל הדרגות (שמכה מהמדרגה הנמוכה ביותר לגבוהה), הוא עושה את שלו ועובר בארץ מצרים והורג את הכל, ובגלל כך הרג את כל הבכורות בארץ מצרים, משום שהיא הדרגה העליונה והבכורה של הכל.

ובוא ראה, פרעה היה בכור, ושלטונו במים, שכתוב **"הַתַּיִם הַגְּדוֹל הַרְבֵּץ בְּתוֹךְ יַרְדֵּן"**. משום כך התהפך נהרו לדם בתחילה. אחר כך באו הצפרדעים שהיו נוגפים בהם בקולות, רועדים ומקרקים בתוך מעיהם, ויוצאים מתוך היאור ועולים ליבשה, ומרימים קולות לכל הצדדים, עד שהם (המצרים) נופלים כמו מתים בתוך הבית.

וסוד הדבר - כל אותם עשרה אותות שעשה הקב"ה, כולם היו מתוך היד החזקה (מידת הגבורה), ואותה יד התחזקה על אותן הדרגות כולן והשלטון שלהם, כדי לבלבל את דעתם, ולא היו יודעים מה לעשות. בוא ראה, כל מדרגותיהם, כיוון שיוצאים לעשות דבר, הכל רואים שלא יכולים אחר כך לעשותו. אימתי? כאשר אותה יד חזקה שרתה עליהם, שכתוב **"וְשָׂרֵץ הַיָּאֵר צִפְרָדְעִים וְעָלוּ וּבָאוּ בְּבֵיתְךָ"** (שלא יכלו למגר אותם).

"וְאִמְרָתְךָ אֵל אֶהְרֹן קַח אֶת מִטְּךָ". מה הטעם (שנקרא) מטה אהרון ולא מטה משה? אלא אותו (המטה) של משה (שקיבל במעמד הסנה) יותר קדוש, נחקק בגן העליון בשם הקדוש (המפורש), ולא רצה הקב"ה הוא לטמא אותו באותם מטות של המכשפים, אלא לכפות אותם לכל אותם הבאים מצד השמאל, משום שאהרון בא מימין, והשמאל נכפה לימין.

רבי חייא שאל את רבי יוסי, הרי גלוי לפני הקב"ה שאתם מכשפים יעשו תנינים, מה הגבורה לעשות לפני פרעה תנינים? אמר לו, משום שמשם היא הראשית להלקות, ומראשית (מדרגת) התנין מתחיל שלטונו, ומתחילת שלטונו התחיל (הקב"ה) להלקות, אז שמחים כל המכשפים, שהרי (מדרגת) ראש החכמה של הנחש שלהם כך היתה (נקראת - תנין). מיד חזר אותו התנין של אהרון לעץ יבש (למטה) ובלע אותם.

ועל זה תמהו (אותם חרטומים) וידעו ששלטון עליון יש בארץ, שהם חשבו שזה (מדרגת התנין שולט בעולם) למטה, וחוף מהם אין שלטון (לאף אחד) לעשות דבר, ואז **"וַיִּבְלַע מִטֵּה אֶהְרֹן"**, מטה אהרון שחזר לעץ בלע אותם.

ולכן עשה אהרון שני אותות, אחד למעלה ואחד למטה. אחד למעלה, תנין עליון ששולט על אותם שלהם. אחד למטה, ששולט העץ על התנין שלהם. ופרעה היה חכם מכל מכשפיו, והסתכל (והבין) ששלטון העליון שולט על הארץ, שולט למעלה ושולט למטה (אלא שהקב"ה הכביד את ליבו בכדי להראות לכל העולם את מה שפרעה הבין כבר בהתחלה).

אמר רבי יוסי, אם תאמר שכל מה שעושים המכשפים אינו אלא במראית העין, שכך נראה ולא יותר (מבחינה חיצונית בלבד ולא באמת) - בא להשמיענו **"וַיִּהְיוּ דוֹקָא, שְׁכַתוּב וַיִּהְיוּ לְתַנִּינִים"** (שהמטות הפכו לתנינים גשמיים ממש). ואמר רבי יוסי, אפילו אותם תנינים שלהם חזרו להיות עצים, ועץ אהרון בלע אותם.

(וארא, דף כ"ח - כ"ט)

ירושלים	ת"א	חיפה	ב"ש
18:36	18:53	18:43	18:52
19:50	19:52	19:52	19:50
20:30	20:27	20:27	20:26

עפ"י לוח ישיבת כסא רחמים

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!

"אור הזוהר" בפייסבוק, ביטויב, באתר האינטרנט ובטלגרם.

מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, ולהחיש הגאולה ברחמים. להצטרפות לרשימת התפוצה של הגליון לחצו כאן **הגליון מוקדש לרפואת יהודה בן סופיה ורבקה בת מתוקה תואה, ולהבדיל - לע"ג שאול ג'ורג' בן גרציה, רחל בת מסעודה, חוּדִי דליה בת רחל, יהודית אודט בת סופיה, חיים ציון בן נחמה, יום טוב בן מתוקה תואה, רוזה בת אמה חביבה, נועם נומי בן צופיה, יעקב בן בת-שבע ת.צ.ב.ה.**

כל הדרגות, העליונות והתחונות, שנשברו משלטונם, כולם נראות ונרמזות בפסוק, שכתוב "מִבְּכֹר פְּרָעָה הַיֵּשֵׁב עַל כֶּסֶאָו, עַד בְּכֹר הַשְּׁפָחָה אֲשֶׁר אַחַר הָרְחִים, וְכָל בְּכֹר בְּהֵמָה"

הקב"ה מכה את כל מדרגות מצרים

"וְהָיָה הַכֹּהֵן כָּל בְּכֹר". "וְהָיָה" - הוא (הז"א) ובית דינו (המלכות). "וְהָיָה" - הוא והנהגותיו. "הַכֹּהֵן כָּל בְּכֹר" - "הַכֹּהֵן"? משה לא אמר אלא "ומת" וגו', מהו "הַכֹּהֵן"? אלא שהתעורר כ"ה (מידת הדין במלכות, שהמיתה כל בכורי מצרים), כמו שהפחיד אותו משה, שכתוב "וְהָיָה לֹא שְׁמֵעֶתָ עַד כֹּה".

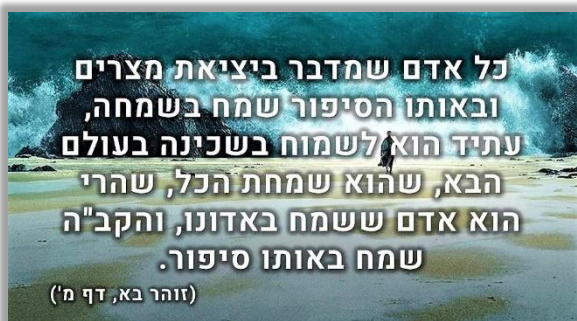
ושנינו, פרעה היה חכם מכל מכשפיו, והסתכל בזאת (במלכות) שתעשה בו דין, ועתידה להחריב את ארצו, כמו שאמר משה, "בְּזֹאת תִּדְעֶה כִּי אֲנִי ה'". ובו (בפרעה) מה כתוב? "וַיִּפֹּן פְּרָעֹה". מה זה "וַיִּפֹּן"? שהפנה לבו מהרהור זה (שהדחיק וסירב לקבל את ההבנה הזו). "וַיִּבֹא אֶל בֵּיתוֹ, וְלֹא שָׁת לְבוֹ גַם לְזֹאת". "גַּם" - לרבות זו (המלכות) שעתידה להחריב את ארצו, ולא שם ליבו כנגד זא"ת.

"כָּל בְּכֹר" - אפילו דרגות עליונות ותחונות נשברו משלטונם, כל אותם ששולטים בחכמה שלהם, שכתוב "בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם". וכל הדרגות, העליונות והתחונות, שנשברו משלטונם, כולם נראות ונרמזות בפסוק, שכתוב "מִבְּכֹר פְּרָעֹה הַיֵּשֵׁב עַל כֶּסֶאָו, עַד בְּכֹר הַשְּׁפָחָה אֲשֶׁר אַחַר הָרְחִים, וְכָל בְּכֹר בְּהֵמָה". הרי כולם נראים בפסוק.

סתמו של דבר, "מִבְּכֹר פְּרָעֹה הַיֵּשֵׁב עַל כֶּסֶאָו" - (זהו) כתר תחתון של שליט המלכות שלמעלה (כתר דקליפה). "עַד בְּכֹר הַשְּׁפָחָה" - כתר שמאל מתחתיה של שליטה, מאחר ארבע רחיים, ארבע מחנות (בקליפה). "וְכָל בְּכֹר בְּהֵמָה" - תחתונים מתחתונים, נקבה מנקבות (מלכות דקליפה), שנמצאו באתונות בבהמות וחמורים, בגדולים ובקטנים (מדרגות שונות בקליפה), ומקבלים מהם גברים ונקבות. "עַד בְּכֹר הַשְּׁבִי אֲשֶׁר בְּבֵית הַבּוֹר" - אותם שיוצאים מִשְׁפָּחָה, שבהם עושים (כשפים) לאסירים, שישתעבדו בהם לעולמים ולא יצאו לחירות.

ובבטחון הדרגות הללו סירבו המצרים (להקשיב למשה, לשלוח את ישראל), ובהם עשו קשר (של כשפים) לישראל שלא יצאו מעבדותם לעולמים. ובה נראית הגבורה והשלטון של הקב"ה, וזכרון זה לא יכלה מישראל לדורי דורות, שאם לא היה כח וגבורה של הקב"ה, כל מלכי העמים וכל מכשפי העולמות וחכמי העולמות, לא יצאו ישראל מן העבדות, שהתיר את הקשרים שלהם ושבר את כל אותם הכתרים כדי להוציא אותם. על זה כתוב "מִי לֹא יִרְאֶה מֶלֶךְ הַגּוֹיִם, כִּי לֹךְ יֵאָתֶה כִּי בְּכָל חֲקָמֵי הַגּוֹיִם וּבְכָל מַלְכוּתָם מֵאִין כְּמוֹךָ".

(בא, דף מ"ז)

פסח - זמן הכניסה לעולמו של הקב"ה

"ובחדש הראשון, באֶרְבַּעָה עֶשֶׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ" וגו'. רבי חייא פתח, "אֲנִי יִשְׁנֶה וְלִבִּי עֵר, קוֹל דּוֹדֵי דּוֹפֵק" וגו'. אמרה כנסת ישראל, "אֲנִי יִשְׁנֶה" - בגלות מצרים, שהיו בניי בשעבוד של קושי. "וְלִבִּי עֵר" - לשמור אותם שלא יכלו בגלות. "קוֹל דּוֹדֵי דּוֹפֵק" - זה הקב"ה, שאמר "וְאֶזְכֶּר אֶת בְּרִיתִי".

פתחו לי פתח כפתחו של מחט, ואני אפתח לכם שערים עליונים. "פְּתַחֵי לִי אַחֲתַי", שהרי הפתח להכנס אליו הוא בך (הדרך לשם יתברך מתחילה במלכות, דרך מצוות גשמיות ואמונה פשוטה), שלא ייכנסו אצלי בניי אלא בך, את הוא הפתח להכניס אותי. אם את לא תפתחי פְּתַחְךָ, הרי אני סגור, שלא ימצאו אותי. משום כך "פְּתַחֵי לִי" ודאי.

ועל כן אמר דוד כשרצה להיכנס למלך, "פְּתַחֵי לִי שַׁעֲרֵי צְדָק, אֲבֹא בָם אוֹדֶה יְהוָה". "זֶה הַשַּׁעַר לַיהוָה" (היא המלכות), זהו ודאי הפתח להיכנס למלך. "זֶה הַשַּׁעַר לַיהוָה", למצוא אותו ולהידיבק בו, ועל כן "פְּתַחֵי לִי אַחֲתַי רַעֲיִתִי" וגו', כדי להזדווג עימך ולהיות עימך בשלום לעולמים.

בוא ראה, בשעה שהקב"ה היה הורג את בכורי מצרים, כל אותם שהרג בחצות הלילה והוריד דרגות ממעלה למטה (שגרם להפסקת השפעתם על המצרים גם בגשמייות), באותה שעה נכנסו ישראל בקיום של האות הקדוש, נימולו, והשתתפו עם כנסת ישראל, ונאחזו בה. אז אותו הדם (דם המילה) הראו אותו על הפתח.

ושני דמים היו - אחד של הפסח (של הטלה ששחטו), ואחד הדם שנימולו. והיה רשום על הפתח רושם האמונה (תצורת האות ה', והיא כנגד המלכות, והשער שלה הוא היסוד), אחד כאן (על משקוף ימין) ואחד כאן (על משקוף שמאל) ואחד ביניהם (הקורה העליונה), והרי נאמר "וְנָתַנּוּ עַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת וְעַל הַמְּשַׁקּוֹף" (ויצרו כדוגמת האות ה'), כדי להראות אמונה.

ובארבעה עשר הרי נאמר, שהרי אז מבטלים חמץ ושאר, והתעלו ישראל מרשות האחרת, ונעקרו ממנה ונאחזו בקדושה. אחר שנימולו נכנסו בה (במלכות), עד שנפרעו והתגלה הרושם שלהם, ואז נתן להם קשר במקום עליון (התעלו לספירת היסוד, והוא תחילת גוף הז"א), בקשר של האמונה, במקום שכתוב "הֲנִי מִמְּטִיר לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם", "מן השמים" דווקא (הז"א כאמור), והרי פרשוה.

בוא ראה, בארבעה עשר, בשעה שזיווג הלבנה נמצא בשלמות עם השמש (מואר במלואו ע"י השמש), והכתרים התחתונים (הדינים) לא נמצאים כל כך בעולם, שהרי בחידוש הלבנה נמצאים מינים רעים, ומתעוררים להתפשט בעולם. ובשעה שהזיווג של הלבנה נמצא באור השמש בשלמות, כולם מתכנסים למקום אחד, והקדושות של המלך מתעוררות. אז כתוב, "לֵיל שְׁמָרִים הוּא לַיהוָה", שהרי הזיווג הקדוש נמצא.

רבי אחא אמר, משום כך תיקון של הכל (של הכלה, המלכות) הוא באותו יום, ומשום כך, ישראל הקדושים מתקנים להם הבית כל אותו היום, והם שמחים ומזמרים. אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא! (אמור, דף צ"ה)

אמר הקב"ה: יטעמו ישראל רפואה, ועד שיאכלו רפואה זו, לא ייראה להם מאכל אחר. כיוון שאכלו מצה, שהיא רפואה לעלות ולדעת בסוד האמונה, אמר הקב"ה: מכאן והלאה ראוי להם חמץ ויאכלו אותו, שהרי אינו יכול להזיק להם

פסח – מדוע אין ההלל במלואו

רבי יהודה שאל את רבי אבא, הרי כתוב "שבעת ימים שאור לא ימצא בְּבֵיתְכֶם", והשמחה היא כל שבעה (הימים), למה לא נשלם הלל כל שבעת הימים (של פסח) כמו בסוכות, שנמצא (בסוכות) שמונה ימים הלל בשלמות של שמחה, כל יום ויום?

אמר לו, יפה אמרת, אבל ידוע הוא, שהרי כאן (בפסח, ביציאת מצרים) לא נקשרו ישראל כל כך בכל כמו שנקשרו אחר כך. משום כך בלילה הזה (הראשון של פסח), שהזיווג נמצא (בכל אותן דרגות עליונות) ושמחת הכל נמצאת, וישראל נקשרו באותה שמחה, עושים (הלל ב)שלמות, וההלל נשלם. (אבל באותן דרגות עליונות) אחר כך, אף על גב שכולם נמצאים, עד כה ישראל לא נקשרו בהם, ולא נפרעו לגלות את הרושם הקדוש (עדיין לא מלו עצמם), ולא קיבלו תורה (בהר סיני), ולא נכנסו במה שנכנסו אחר כך.

משום כך, סוכות שלמות הכל נמצאת בו ושמחה של הכל יותר, אבל כאן (בפסח) עד עכשיו לא זכו, ולא נמצאת בו שלמות כל כך, אף על גב שנמצאים כל השבעה (ימים, חג"ת נהי"ם בימי הפסח, שישראל נגאלו לחירות ע"י הארת הבינה, הכוללת את ז' הספירות הנ"ל) אינו בהתגלות, וישראל טרם נקשרו בהם כראוי. ועל כן שמחת הכל ושלמות ההלל בלילה הזה (הראשון של פסח, כאמור), משום אותו החלק שנקשרו בו. מה הטעם? שכיוון שנמצא באותו הלילה זיווג, כל הקשר של הכל נמצא בצד של הזיווג (מצד הארה מלמעלה, בז"א), ולא בצד של ישראל (ולא מהתעוררות של ישראל למטה).

כאשר זיווג נמצא בה, נמצאות שתי הדרגות הללו (חכמה ובינה) שעומדות עליה. וכשאלה נמצאות, הרי כל הגוף (הז"א והמלכות הנמצאים בייחוד שלם) נמצא בהם, ואז שלמות הכל, ושמחה מן הכל, וההלל נשלם, שהרי אז מתעטרת הלבנה (המלכות) בכל, אבל לא אחר כך (בשאר ימות הפסח), שכל יום ויום נמצאים (הספירות בימים אלו), וישראל טרם זכו בהם, והרי אין ההלל שלם כמו בזמנים אחרים. (אמור, דף צ"ה)

החשיבות של אכילת מצה בפסח

שני מיני לחם אכלו ישראל: אחד כאשר יצאו ממצרים, אכלו מצה, לחם עוני. ואחד במדבר, לחם מן השמים (אחד בפסח אחד בשבועות), שכתוב "הַנֶּיֶץ מִמִּטֵּיר לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם". ועל זה קורבן של יום זה הוא לחם. ועל לחם מקריבים כל שאר קרבנות, שהלחם הוא העיקר, שכתוב "וְהִקְרַבְתֶּם עַל הַלֶּחֶם שִׁבְעַת כֶּבֶשִׂים" וגו', וכתוב "מִמִּשְׁבְּתֵיכֶם תָּבִיאוּ לֶחֶם תְּנוּפֶה" וגו', וזהו לחם שחֲקְמוּ בו ישראל חכמה עליונה של התורה, ונכנסו בדרכיה.

עתה יש לנו להתבונן, בפסח יצאו ישראל מלחם שנקרא חמץ. כתוב "וְלֹא יֵרָאֶה לָךְ חֻמֶּץ", וכתוב "כִּי כָל אֲכַל מִחֻמֶּצֶת". מה הטעם? בשביל כבוד הלחם שהוא הנקרא מצה. ועכשיו, שזכו ישראל ללחם עליון יותר (מצה), לא ראוי היה שיתבטל החמץ ולא יראה כלל. ומדוע קורבן זה היה חמץ? שכתוב "סֵלֶת תִּהְיֶינָה, חֻמֶּץ תִּאֲפִינָה". ועוד, שעתה ביום זה מתבטל יצר הרע, והתורה שנקראת חרות נמצאת.

אלא, למלך שהיה לו בן יחידי, וחלה. יום אחד היה מתאוה לאכול אמרו, יאכל בן המלך מאכל של רפואה זו, ועד שיאכל אותה, לא יימצא מאכל ומזון אחר בבית. עשו כן. כיוון שאכל הרפואה ההיא, אמר, מאכל זה והלאה יאכל כל מה שהוא מתאוה ולא יכול להזיק לו.

כך, כאשר יצאו ישראל ממצרים, לא היו יודעים עיקר וסוד של האמונה. אמר הקב"ה: יטעמו ישראל רפואה, ועד שיאכלו רפואה זו, לא ייראה להם מאכל אחר. כיוון שאכלו מצה, שהיא רפואה לעלות ולדעת בסוד האמונה, אמר הקב"ה: מכאן והלאה ראוי להם חמץ ויאכלו אותו, שהרי אינו יכול להזיק להם. וכל שכן שביום השבועות שנמצא לחם עליון (הארת התורה), שהוא רפואה לכל.

ועל זה מקריבים חמץ להישרף על המזבח. ומקריבים שתי לחם אחרים כאחד. וחמץ נשרף באש המזבח, ולא יכול לשלוט ולהזיק להם לישראל. ומשום זה ישראל קדושים נדבקים בו בקב"ה, ברפואה של התורה ביום זה. ואם היו שומרים ישראל שני צדדים של לחם אלו, לא היו עולים בדיון לעולם.

ביום של ראש השנה, שהוא יום הדין, שאין הוא (יום דין) אלא לאלו שלא לקחו מאכל של הרפואה, ועזבו את מאכל התורה משום מאכל אחר שהוא חמץ. כי ביום זה של ראש השנה החמץ הוא עולה, ומקטר על האדם ומלשין עליו, והוא עומד ביום זה מקטר על העולם, והקב"ה יושב בדיון על כולם ודן את העולם.

ומסיבה זו, כאשר נתן הקב"ה את התורה לישראל, הטעים להם מהלחם העליון שהוא של המקום הוא, ומתוך הלחם הוא היו יודעים ומסתכלים בסודות התורה ללכת בדרכי ישר.

(תצוה, דף קפ"ג)

לבוזת את אליה מצרים

"בְּבֵית אֶחָד יֹאכֵל, לֹא תוֹצִיא מִן הַבַּיִת" וגו'. מצוה כ"ט זו, לאכול את הפסח הזה על מצות ומרורים. מצות – "מצת" כתוב. מה זה כנגד זה? אלא להראות גלות השכינה עם ישראל באותה המרירות שלהם, שכתוב "וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעַבְדָּה קָשָׁה" וגו'. כשאוכלים את הפסח הזה, להראות את כל מה שעשו להם במצרים באותה גלות ובאותו שיעבוד.

מה כתוב? "וְעֵצָם לֹא תִשְׁבְּרוּ בו", להראות בו קלון, ובכל אותם אליה מצרים. שהרי היו זורקים בשוק את העצמות שלו, ובאו הכלבים וגררו אותם ממקום למקום, וזה היה קשה להם מהכל, שהרי העצמות הן תיקון הגוף, וישראל זרקו אותם לשוק בדרך קלון, ולכן כתוב "וְעֵצָם לֹא תִשְׁבְּרוּ בו". אתם לא תשברו, אבל הכלבים היו באים ומשברים אותם.

עוד, המצרים היו באים אחר כך והיו רואים אותן העצמות, שהיו לוקחים הכלבים ממקום למקום ושוברים אותם, והיו המצרים טומנים אותם בעפר, כדי שהכלבים לא ימצאו אותם, וזהו ביטול של עובדי כוכבים ומזלות יותר מהצד שלהם. וזהו התעלה הקב"ה בכבודו, ונכפו כל הכוחות האחרים, שהרי אז נכפו יותר, כשהביטול נמצא מהצד שלהם, ולכן ישראל לא ביטלו אותם, שכתוב "וְעֵצָם לֹא תִשְׁבְּרוּ בו".

(בא, דף מ"א)

"וְעַם לֹא תִשָּׁבְרוּ בו", להראות בו קלון, ובכל אותם אלילי מצרים. שהרי היו זורקים בשוק את העצמות שלו, ובאו הכלבים וגררו אותם ממקום למקום, וזה היה קשה להם מהכל, שהרי העצמות הן תיקון הגוף, וישראל זרקו אותם לשוק בדרך קלון

טוב), שנזכה לשנים רבות לבדוק בכל שנה ושנה, דהמלח הוא סימן לקיום דכתיב "בְּרִית מִלְחָ" שהוא דבר המתקיים:

אות ז

אחר הבדיקה בלילה מיד יבטלנו ויאמר "כל חמירא" וכו', "דלא חזיתיה" וכו' "ליבטיל ולהוי כעפרא דארעא" (הברכה המכוננת לבטל כל חמץ שלא רואים), וצריך שיבין מילת חמירא (הוא) שם הכולל חמץ ושאר, גם יבין דהביטול הוא שעושהו הפקר ואין לו רשות בו, ויאמר הביטול שלשה פעמים כמ"ש במ"ב:

אות ח

החמץ אסור באכילה ביום י"ד מארבעה שעות ולמעלה, אבל בהנאה מותר בשעה חמישית גם כן, ואלו הם שעות זמניות, ונחשב אותם מעמדם השחר. ואחר אכילתו ינקה שיניו בחתיכת עץ דקה, שיכניסנה בחורין ובסדקין שבשיניים, כדי שלא יישאר חמץ דבוק שם. ואחר הניקוי ירחץ וידיח פיו היטב במים, וישפשף שיניו היטב, דחמץ בפסח במשהו.

אות ט

מי שיש לו חמץ בחנותו ואי-אפשר לפנותו מחנותו, למכרו לגוי שצריך למכרו בעודו בחנות לגוי, יזהר למכרו כפי הדין, שיקבל מן הנכרי מעות ויאמר לו בפירוש, שהוא מוכר לו כל החמץ שיש לו בחנותו, וגם הוא מוכר כל הכלים שמונח בהם החמץ, וימסור לו כל המפתחות של החנות ויאמר לו בפירוש, שהוא מוסר לו במפתחות כדי שיכנס לחנות בכל עת שירצה, ויעשה בחמץ שבתוכו כחפצו ורצונו, כאדם העושה בשלו בלי שום מוחה שבעולם.

עדיף שלא יעשה דרך מכירה אלא דרך מתנה, שייתן במתנה גמורה ושלמה את החמץ ואת הכלים שמונח בהם לנכרי, וימסור לו את המפתחות של החנות כדי שילך הנכרי ויעשה בחמץ כחפצו ורצונו, מפני שדרך המתנה היא יותר נכונה, דהמכירה אינם עושים כתקנה. וכל זה יעשה בבוקר, תיכף אחר תפילת שחרית, ככדי שלא ישכח מחמת טירדא. ואע"פ שזה הגוי מחזיר לו הכל אחר הפסח ואינו נהנה כלום, אין בכך כלום, כיון דבאמת הנכרי קנה כל זה כפי הדין:

אות י

אחר שגמר אכילתו ביום י"ד, ישרוף הוא בכבודו ובעצמו את חמץ הנשאר, דמצוה בו יותר משלוחו, אבל אסור לזרוק החמץ ברשות הרבים משום בזיון, וגם יש בזה חילול השם בעיני הגויים. והמנהג לשרפו בחצר בערבה (או בלולב) של הושענא רבא.

ואחר שריפתו יבטלנו מיד ויאמר "דחזיתיה ודלא חזיתיה" וכו', ויאמר הביטול שלוש פעמים, ולא יבטלנו קודם שריפה, כדי לקיים מצות שריפה בחמץ שלו, ואם לווה כיצר (לחם) קודם פסח, מוטב להחזירו קודם פסח, ואם לא החזירו קודם יחזירונו אחר פסח ואין בזה חשש, ואם לא יחזירונו יש בזה משום גזל:

שבת שלום ופסח כשר ושמח לכל בית ישראל!

מקבץ הלכות לפסח (בן איש חי פרשת צו שנה א')

אות א

קודם ליל י"ד צריך לכבד כל החדרים והבתים שבחצר, וגם האישיה תענין היטב בכל הבגדים, בכיסים שלהם, אולי הניחו בהם חמץ, ואפילו על הספק צריכה לבדוק ולראות. ואז בתחילת ליל י"ד בודקים את החמץ לאור הנר, אחר צאת הכוכבים תיכף ומיד, ויטול ידיו קודם שמברך על הבדיקה וכנזכר באחרונים ז"ל:

אות ב

צריך לבדוק לאור נר אחד של שעווה, ולא יביא שניים הגדלים או דבוקים ביחד דהוי (שהם) כאבוקה, ואין בודקים לאור האבוקה. והנרות שאין בודקין בהם נתנו בהם סימנא חשש"א בעלמא, שהוא ראשי תיבות: חלב, שמן, שומן, אבוקה. והנרות הבאים בזמן הזה לעירנו מערי אירופ"א, הם של חלב ואין מדליקין בהם:

אות ג

צריך לבדוק בחורין ובסדקין, ובכל מקום שמכניסין בו חמץ, ולא יקוץ בבדיקתו אף-על-גב שיש לו טירחא גדולה, שכותלי הבית בנויים באבנים קטנים ואין עליהם טיח, כי מצוה זו היא גדולה מאד, ולפום צערא אגרא (כגודל הצער – כך התשלום, בארמית), ויבדוק במקום קיבול העשוי בבנין הכתלים וכיוצא בזה, ואם שכח או נאנס ולא בדק בלילה, יבדוק ביום תיכף ומיד לאחר תפילת שחרית, ותהיה הבדיקה לאור הנר, ורק באכסדרה שאורה רב אין צריך נר:

אות ד

לא יתחיל שום מלאכה, ולא יאכל עד שיבדוק, וטעימא בעלמא לאכול פירות, או פחות מכביצה פת מותר קודם בדיקה, וגם אם יש לו עת קבוע ללמוד לא ילמוד עד שיבדוק:

אות ה

קודם בדיקה יברך אשר "קידשנו במצוותיו וציוונו על ביעור חמץ", לפי שהבדיקה היא צורך הביעור, ואף-על-גב דמצוה זו היא באה מזמן לזמן, אין מברכים עליה "שההחיינו". כתבו האחרונים, אם נזדמן אצלו בגד חדש או פרי חדש יברך שהחיינו ויכין לפטור גם מצוה זו, ואם שכח ולא בירך על ביעור חמץ, יברך כל זמן שלא סיים הבדיקה. ואם בודקים עימו בני הבית יברך הוא לבדו, ויתכוונו הוא והם לצאת ידי חובה.

ולא ידבר בין הברכה לתחילת הבדיקה, ואם דיבר שלא מענין הבדיקה, צריך לחזור ולברך, וטוב שלא ידבר בדברים אחרים עד שגמור כל הבדיקה, ויצניע תחילה את החמץ שיש לו בעבור אכילתו, וכפה עליו כלי (יכסה אותו בכלי):

אות ו

המנהג - שמוליקין עם הבודק קערה, שנותנין בתוכה חתיכת לחם וסכין, בכדי לחטט בה בחורין וסדקין. ויש נוהגין לתת עשרה פתיחי חמץ בזווית הבית קודם בדיקה, כדי שימצאם הבודק ויבערם (ולא תהיה ברכה לבטלה במידה והבית נקי מדי...). ופה בעירנו בגדאד, נוהגין להניח בקערה הנזכרת מעט מלח, והטעם, דהשטן וגונדא דיליה (והחבורה שלו) מתקנאין במצות בדיקת החמץ הרבה, ולכן מוליכין עם הבודק מלח, לדחות המשטינים והמקטרגים, על דרך שאמרו בהשמת המלח על השולחן. ועוד טעם אחר דעושין כן לסימנא טבא (לסימן

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!

"אור הזוהר" בפייסבוק, ביטויב, באתר האינטרנט ובטלגרם.

מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, ולהחיש הגאולה ברחמים. להצטרפות לרשימת התפוצה של הגליון **לחצו כאן** **הגליון מוקדש לרפואת יהודה בן סופיה ורבקה בת מתוקה, ולהבדיל - לע"ג שאול ג'ורג' בן גרציה, רחל בת מסעודה, חוּדִי דליה בת רחל, יהודית אודט בת סופיה, חיים ציון בן נחמה, יום טוב בן מתוקה תואה, רוזה בת אמה חביבה, נועם נומי בן צופיה, יעקב בן בת-שבע ת.נ.צ.ב.ה.**